

VALLANKUMOUSLIIKKEESTÄ IDÄSSÄ

*Japanilaiselle „Nizi-Nizi“ lehden kirjeenvaihtajalle
hra Facelle annettu haastattelu*

Hra FUCEN KYSYMYKSET JA J. V. STALININ VASTAUKSET

1. kysymys. Japanin kansa, kaikkein kehittyneimpänä Idän kansojen joukossa, on eniten kiinnostunut Idän kansojen vapausliikkeen menestyksistä. Se ryhtyisi mielellään SNTL:n liittolaiseksi tässä jalossa asiassa — Idän orjuutettujen kansojen vapauttamisessa läntisten suurvaltojen imperialistisen ikeen alta. Kuitenkin Japanin, joka on samalla kapitalistinen valtio, on pakko toisinaan toimia tätä liikettä vastaan, asettumalla samaan rintamariviin länsivaltojen kanssa. (Esimerkki: englantilais-japanilainen liitto, jonka mukaisesti Japanin oli autettava Englantia sen taistellessa kapinallisia vastaan Intiassa, ja Japanin esiintyminen yhdessä Englannin, Amerikan ja Ranskan kanssa kiinalaisia työläisiä vastaan viimeisissä Shanghain tapahtumissa.)

Mikä ulospääsy voisi Teidän mielestänne olla tästä vaikeasta tilanteesta, mikä johtuu ristiriidasta toisaalta Japanin kansan kansallisen pyrkimyksen ja toisaalta Japanin valtion valtio- ja yhteiskuntajärjestelmän välillä?

Vastaus. On totta, että Japanin kansa on kaikkein kehittynein Idän kansoista, että sitä kiinnostavat

sorrettujen kansojen vapausliikkeen menestykset. Japanin kansan liitto Neuvostoliiton kansojen kanssa olisi ratkaiseva askel Idän kansojen vapauttamiseksi. Sellainen liitto merkitsisi lopun alkua suurille siirtomaaimperiumeille, lopun alkua koko maailman imperiaalisuudelle. Se olisi voittamaton liitto.

Mutta totta on myöskin se, että Japanin valtio- ja yhteiskuntajärjestelmä sysää Japanin kansaa imperialismin raiteille tehden siitä ei Idän kansojen vapauttamisen, vaan niiden orjuuttamisen välikappaleen.

Te kysytte: miten voidaan päästä tästä ristiriidasta, mikä vallitsee toisaalta Japanin kansan etujen ja toisaalta Japanin valtiollisen ja yhteiskunnallisen järjestelmän välillä?

On vain yksi ulospääsy: on muutettava Japanin valtio- ja yhteiskuntajärjestelmää Japanin kansan perusetujen mukaiseksi ja niitä vastaavaksi.

Venäjä oli yhteen aikaan kauhuna Idän kansoille, santarmina kaikkea vapausliikettä vastaan. Millä on selitettävissä se, että Venäjä on muuttunut vapausliikkeen santarmista tämän liikkeen ystäväksi ja lipunkantajaksi? Vain sillä, että Venäjällä muutettiin valtio- ja yhteiskuntajärjestelmä.

2. kysymys. Neuvostoliiton alueella asuvat itäiset kansallisuudet jäivät tsaarinvallan despoottisen järjestelmän takia useita vuosisatoja jälkeen muista ja ovat vasta vallankumouksen jälkeen saaneet oikeuden kehittää itsenäisesti teollisuutta, maataloutta, kulttuuria j.n.e.

Kuinka monta vuotta suunnilleen, Teidän mielestänne, nämä Neuvostoliiton itäiset kansallisuudet tar-

vitsevat päästäkseen samalle kulttuuritasolle Neuvostoliiton muiden kansallisuuksien kanssa?

Vastaus. Te kysytte: kuinka monta vuotta suunnilleen Neuvostoliiton itäiset kansat tarvitsevat päästäkseen samalle kulttuuritasolle Neuvostoliiton muiden kansojen kanssa?

Sitä on vaikea sanoa. Näiden kansojen kulttuurikehityksen vauhti riippuu monista sisäisistä ja ulkoisista olosuhteista. Yleensä minun on sanottava, että kehityksen vauhtia koskevat ennustukset eivät ole koskaan loistaneet tarkkuudellaan, varsinkaan, kun on kysymys vuosimääristä. Suurimpana helpotuksena näiden maiden kulttuurikehitykselle on se, että pahimmat kehityksen jarrut, kuten tsarismi, venäläinen imperialismi, keskuksen harjoittama reunamaiden riisto, on jo raivattu tieltä. Tämä seikka antaa valtavan sysäyksen Neuvostoliiton itäisten kansojen kulttuurikehitykselle. Mutta kuinka täydellisesti tätä suurinta helpotusta käytetään hyväksi,— se riippuu jo itsestään itäisistä kansoista sekä ennen kaikkea siitä kulttuurikehityksen asteesta, millä neuvostovallankumous ne on tavannut.

Eräs asia joka tapauksessa voidaan sanoa aivan varmasti: nykyisissä kehitysoloissa Neuvostoliiton itäisillä kansoilla on paljon suuremmat mahdollisuudet kansallisen kulttuurinsa nopeaan ja kaikinpuoliseen kehittämiseen kuin niillä voisi olla kaikkein „vapaimmankaan“ ja kaikkein „kulttuurisimmankaan“ kapitalismin vallitessa.

3. kysymys. Te sanotte, että Idän orjuutettujen kansojen kansallisen vapausliikkeen liittoyhteys Lännen edistyneiden maiden proletaarisen liikkeen kanssa

turvaa voiton maailman vallankumoukselle. Mutta meillä, Japanin kansalla, on tunnuksena „Aasia aasialaisille“. Näettekö Te yhtäläisyyttä meidän pyrkimystemme ja teidän vallankumouksellisen taktiikkanne välillä Idän siirtomaiden suhteen?

Vastaus. Te kysytte: onko yhtäläisyyttä „Aasia aasialaisille“ tunnuksen ja bolshevikkien vallankumouksellisen taktiikan välillä Idän siirtomaiden suhteen?

Sikäli kuin tunnus „Aasia aasialaisille“ merkitsee kehoitusta vallankumoukselliseen sotaan Lännen imperialismia vastaan, niin sikäli — mutta vain sikäli — siinä epäilemättä on yhtäläisyyttä.

Mutta tunnus „Aasia aasialaisille“ ei rajoitu vain asian tähän puoleen. Siihen sisältyy aivan elimellisinä osina vielä kaksi elementtiä, jotka eivät sovi lainkaan bolshevikkien taktiikkaan. Ensinnäkin, se sivuuttaa kysymyksen itäisestä imperialismista, aivan kuin pitäen Idän imperialismia läntistä parempana, että Idän imperialismia vastaan voidaan olla taistelemattakin. Toiseksi se, tämä tunnus, juurruttaa Aasian työläisiin epäluuloa Euroopan työläisiä kohtaan, vieroittaa edellisiä jälkimmäisistä, repii rikki kansainvälisyyden siteitä niiden välillä ja horjuttaa siten itse vapausliikkeen perustuksia.

Bolshevikkien vallankumouksellinen taktiikka ei ole suunnattu vain läntistä imperialismia vastaan, vaan imperialismia vastaan yleensä, myöskin itäistä imperialismia vastaan. Se ei ole suunnattu heikentämään Aasian työläisten kansainvälisiä siteitä Euroopan ja Amerikan maiden työläisiin, vaan laajentamaan ja lujittamaan näitä siteitä.

Siksi tässä, kuten huomaatte, on yhtäläisyyden ohella myöskin kohtia, joissa tunnus „Aasia aasialaisille“ ja bolshevistinen taktiikka Idässä eroavat perusteellisesti toisistaan.

4. kysymys. Vastatessaan kysymykseeni: „Missä voi kommunismilla olla enemmän menestymisen mahdollisuuksia — Lännessä vaiko Idässä“, Vladimir Iljitsh sanoi minulle antamassaan haastattelussa vuonna 1920: „Oikealla kommunismilla voi toistaiseksi olla menestystä vain Lännessä, mutta Länsihän elää Idän kustannuksella; Euroopan kapitalistiset suurvallat kasaavat rikkauksia etupäässä Idän siirtomaiden kustannuksella, mutta samalla ne myös aseistavat ja opettavat siirtomaitaan taistelemaan ja siten Länsi kaivaa itse itselleen kuoppaa Idässä“. Pidätekö Te Kiinassa, Intiassa, Persiassa, Egyptissä ja muissa Idän maissa yhä tiheämmin sattuvia tapahtumia enteellisinä merkkeinä siitä, että on jo lähellä aika, jolloin Lännen suurvaltojen ei auta muu kuin haudata itsensä siihen kuoppaan, jonka ne ovat kaivaneet itselleen Idässä?

Vastaus. Te kysytte: enkö minä ole sitä mieltä, että vallankumouksellisen liikkeen voimistuminen Kiinassa, Intiassa, Persiassa, Egyptissä ja muissa itämaissa on enteellisenä merkinä siitä, että on jo lähellä aika, jolloin länsivallat hautaavat itsensä siihen kuoppaan, jonka ne ovat itse kaivaneet itselleen Idässä?

Kyllä, olen sitä mieltä. Siirtomaat ovat imperialismin tärkein selusta. Tämän selustan vallankumouksellistuminen ei voi olla horjuttamatta imperialismia vain siinä mielessä, että imperialismi jää vaille selustaa, vaan myöskin siinä mielessä, että Idän vallan-

kumouksellistumisen pitää muodostua ratkaisevaksi sysäykseksi myöskin vallankumouksellisen kriisin kärjistymiselle Länessä. Jouduttuaan hyökkäyksen kohteeksi kahdelta suunnalta—sekä selustasta että edestä—imperialismin on pakko tunnustaa olevansa tuhoon tuomittu.

„Pravda“ № 150,
helmäkuun 4 pnä 1925